

Våren i badrummet

Radio Uppland

19.2.01

Våren är här.

Den kommer när solen skiner in genom det smala fästret i mitt badrum klockan 8 på morgonen och det gjorde den idag. Jag blir alltid lika förundrad och tänker alltid i det bländande ögonblicket på Wilhelm Peterson Berger, den lömske och hatade recensenten vid sekelskiftet. I sitt hus, som nu är museum i Östersund, lät han installera ett sinnrikt system av fönster och speglar där solkatterna reflekteras på väggarna och talar om vart jorden befinner sig i förhållande till solen. Peterson Berger var en lömsk karl på utsidan men i sitt inre var han mild, så mild att han kanske inte ens var människa utan mer katt. Hans *Minnen*, tryckta i Uppsala 1943, var en bok som många väntade på med bävan. Men de bävade förgäves. Minnena handlade mest om hans katter, Kurre och vad de nu hette, som var hans kanske enda vänner, vänner som han identifierade sig med och som på något sätt var de enda livsformer som givit honom odelat positiva minnen. I vissa lägen förstår jag honom.

Jag klev ut på min altan, andades in och kände den kyliga våren darra. Missan, min knivstafödda katt, satt på trädgårdsbordet bland nerblåsta löv och kvistar. Solen sken på henne och blänkte i den svarta pälsen. Solen sken också på mitt mörka hår. Ovanligt mörka hår för min ålder. När jag för något år sedan talade för samerna i Sirkka sameby vid renskiljningen kallades jag till de äldstes bord. De sade:

- Hördu, vi tror att du har sameblod i dina ådror.
- Jaså sade jag överraskad, varför det
- Jo, för du är så gammal och ändå har du så mörkt hår.

I Sirkka sameby blir männen aldrig gråhåriga och renarna är ofta svarta så det har väl att göra med vad man äter. Mitt hår är en vildmark, ett renbetesland.

Katten och jag tittade på varann. Missan utstötte ett gutturalt läte, krummade sin rygg och strök sig mot mitt ben.

- Jodu, sade jag till katten, våren är här och nu börjar allt på ny kula. Det mumlar i marken och i träden. Snart brister livet ut. Du katt, du ska då dräpa så mycket spätt och ungt liv du kan. Jag, å min sida, ska försöka vårda och rädda så mycket liv jag kan. Katten och jag är sammansvetsade av olikheter och vi behöver varandra. Vi litar på varandra för vi har inga biavsikter i vår relation, inga baktankar, inga mänskliga undertoner.

Solen lyste, men någon värme alstrade den inte.

Det mumlade i myllan och Missa gav mig en knuff innan hon försvann in under uthuset.

Jag gick in i köket. På bordet låg morgontidningarna uppfläckta fyllda med jordens alla sår. Jag kunde idag ha skrivit ett kåseri om Percy Barnevik, denna ack så fattige man, jag kunde ha berättat om likheten mellan den amerikanska ENRON-skandalen och ABBs utveckling. Om människorna förljugenhet och girighet.

Men jag är ingen människa i dag.

Därför valde jag solen, katten och mig själv. Jag har berättat om det som skiljer och det som förenar bortom det kommunala, allt under Upplands himmel.

Detta skrev jag i tisdags. Om solen inte lyser denna torsdag så kan ni bortse från alltihop.